

Daniels Bog - Nummer treoghalvtreds

Profetiske syner åbenbaret: Forståelse af de sidste dage gennem Daniels erfaring

Jeff Pippenger

2024-01-17

Alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren er gældende for os. 'Men alt dette hændte dem som forbillede, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det blev åbenbaret for dem, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt jer af dem, der prædikede evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra himlen; ting, som englens begærer at skue ind i.' 1 Peter 1:12"

"Bibelen har samlet og sammenbundet sine skatte for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet, og bliver, gentaget i menigheden i disse sidste dage." Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Daniel repræsenterer Guds folk, som i de sidste dage gennem det profetiske Ord har opdaget, at de er blevet spredt. Når de vågner op til dette faktum, er de forpligtet til at opfylde bønner i Tredje Mosebog seksogtyve, og også bønner om at forstå den sidste profetiske hemmelighed, som bliver forseglet op lige før nådetiden afsluttes, sådan som det fremstilles ved Daniels bøn i kapitel to. Hvis og når de træder ind i Daniels erfaring, vil englen Gabriel røre ved dem, oplyse dem og tale til dem med det formål at give dem "indsigt og forståelse." De vise er dem, som "forstår" "kundskabens vækst," når en profetisk hemmelighed bliver forseglet op.

Og han underrettede mig og talte med mig og sagde: O Daniel, jeg er nu kommet frem for at give dig indsigt og forståelse. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; thi du er højt elsket; forstå derfor sagen og agt på synet. Daniel 9:22, 23.

Det syn, som Daniel får befaling om at give agt på, er „mareh“-synet af åbenbarelsen. Gabriel havde ikke fuldført det arbejde, han var blevet pålagt i kapitel otte, da han havde fået besked på at lade Daniel forstå „mareh“-synet. I kapitel ni er han vendt tilbage for at fuldende fortolkningen. I kapitel ni lever Daniel ikke længere i det babyloniske riges periode, men i det medo-persiske riges historie.

Når Gabriel pålægger Daniel at „forstå sagen“ og at „give agt på synet“, angiver han en proces af mental adskillelse, som han ønsker, at Daniel skal udøve. De ord, der er oversat med „forstå“ og „give agt på“, er det samme hebraiske ord. Ordet er „biyn“ og betyder at adskille mentalt. Det hebraiske ord, der er oversat med „sagen“, er „dabar“ og betyder „ordet“. Gabriel underretter derfor Daniel, og dem han repræsenterer i de sidste dage, om ret at dele sandhedens ord.

Stræb efter at fremstille dig selv som prøvet for Gud, en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, som ret deler sandhedens ord. 2 Timotheus 2:15.

Ordet »matter« benyttes også af Daniel i kapitel ti, vers et, hvor det tre gange er oversat med »thing«.

I det tredje år af Kyros, Persiens konge, blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn kaldtes Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

I verset er ordet »syn« det »mareh«-syn, som angår fremtrædelsen, og Daniel havde forståelse af både sagen (forholdet) og også synet (»mareh«). I kapitel ni, vers treogtyve, gav Gabriel Daniel besked om ret at skelne mellem sagen og synet, og i kapitel ti, vers et, har han forståelse af både sagen (tingen) og synet (»mareh«). Gabriel underretter Daniel i kapitel ni om at erkende sondringen (ret at skelne) mellem sagen og synet. Synet er »mareh«-synet, og »sagen« eller »tingen« er »chazon«-synet.

I kapitel otte identificeres begge syner, og der bemærkes en sondring, fordi Daniel ønskede at forstå „chazon“-synet, men Gabriel blev pålagt at lade Daniel forstå „mareh“-synet. Da Gabriel påbegynder sit arbejde med at lade Daniel forstå „sagen“ og „synet“, gør han Daniel opmærksom på, at der er tale om to forskellige syner.

Og han underviste mig og talte med mig og sagde: O Daniel, nu er jeg kommet frem for at give dig indsigt og forstand. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; for du er højt elsket. Forstå derfor sagen og giv agt på synet. Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og over din hellige stad, for at gøre ende på overtrædelsen og gøre ende på synderne og skaffe soning for misgerning og føre evig retfærdighed ind og besegle syn og profeti og salve det Allerhelligste. Så vid da og forstå, at fra den tid ordet udgår om at genoprette og opbygge Jerusalem, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gade og voldgrav skal bygges op igen, og det under trængslernes tider. Og efter de toogtresindstyve uger skal Messias udryddes, men ikke for sin egen skyld; og den kommende fyrstes folk skal ødelægge staden og helligdommen, og dens ende skal være med en oversvømmelse, og indtil krigens ende er ødelæggelser fast besluttet. Og han skal stadfæste pagten med de mange i én uge; og midt i ugen skal han gøre slagtoffer og afgrødeoffer til ophør, og på vederstyggelighedernes vinge skal ødelæggeren komme, indtil den fastsatte fuldendelse udgydes over den ødelagte. Daniel 9:22–27.

Gabriel ønskede, at Daniel skulle erkende, at elementer fra både synet om „chazon“ og synet om „mareh“ ville være repræsenteret i den tydning, han gav Daniel. Tydningen ville behandle begge syner, og det var Daniels ansvar ret at skelne det syn, som omhandlede nedtrampningen af helligdommen og hæren, fra det syn, som førte til Kristi fremtræden i det Allerhelligste den 22. oktober 1844.

Gabriel angiver, at fra Artaxerxes' befaling i 457 f.Kr. skulle der være fire hundrede og halvfems år, som blev ”afskåret” fra de to tusind og tre hundrede år i synet om aftenerne og morgenerne, hvilket især gjaldt jøderne. I de vers, der netop er citeret, forekommer ordet ”fastsat” tre gange,

men der er tale om to forskellige hebraiske ord, som begge oversættes med "fastsat" i versene. Første gang "fastsat" forekommer, er i vers fireogtyve, og dette hebraiske ord er "chathak" og betyder "at afskære".

Det fastslår, at Israel blev givet en prøvetid, som begyndte med Artaxerxes' tredje dekret og ville ende med steningen af Stefanus i år 34 e.Kr. De fire hundrede og halvfems år blev „afskåret“ og repræsenterede en kortere profetisk periode inden for den længere profeti på to tusind tre hundrede år. Tallet „fire hundrede og halvfems“ er et symbol på prøvetid, sådan som Jesus bevidnede det.

Da trådte Peter hen til ham og sagde: Herre, hvor mange gange skal min broder synde imod mig, og jeg tilgive ham? Indtil syv gange? Jesus siger til ham: Jeg siger dig, ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv. Mattæus 18:22.

Der er en ende på tilgivelsen, og denne ende er repræsenteret ved tallet »fire hundrede og halvfems«. De »fire hundrede og halvfems« år repræsenterer en prøvetid for jøderne fra deres udfrielse, indtil de fyldte deres prøvetids bæger ved steningen af Stefanus. De »fire hundrede og halvfems« år er også forbundet med forbandelsen om de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve. Der er kun to steder i Bibelen, som omtaler, at landet nyder sine sabbater. Det første findes i Tredje Mosebog seksogtyve.

Og dersom I trods alt dette ikke vil høre på mig, men vandre mig imod, da vil også jeg vandre eder imod i vrede; og jeg, ja jeg, vil tugte eder syvfold for eders synder. Og I skal æde eders sønners kød, og eders døtres kød skal I æde. Og jeg vil ødelægge eders offerhøje og nedhugge eders afgudsbilleder og kaste eders døde legemer oven på eders afguders døde legemer, og min sjæl skal væmmes ved eder. Og jeg vil gøre eders byer til ødemark og lægge eders helligdomme øde, og jeg vil ikke indånde duften af eders vellugtende ofre. Og jeg vil gøre landet til en ødemark, så eders fjender, som bor deri, skal forfærdes over det. Og jeg vil sprede eder blandt hedningerne og drage sværdet ud efter eder; og eders land skal være øde, og eders byer skal ligge i ruiner. Da skal landet nyde sine sabbater, så længe det ligger øde, og I er i eders fjenders land; da skal landet hvile og nyde sine sabbater. Så længe det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke fik hvile på eders sabbater, da I boede derpå. 3 Mosebog 26:27–35.

Straffen på de „syv tider“, som omtales fire gange i kapitel seksogtyve, viser, at når Guds folk bliver spredt, vil landet da „nyde sine sabbater“. Daniel og de tre værdige mænd var blevet spredt til fjendernes land som opfyldelse af Moses' forbandelse, og denne spredning på halvfjerds år var en symbolsk anskuelsesundervisning om spredningen på to tusind fem hundrede og tyve år. Det var en profetisk anskuelsesundervisning, ligesom Elias' tre og et halvt år med tørke under Jezebels forfølgelse. Disse tre og et halvt år repræsenterede tre og et halvt profetiske år, hvilket svarede til tolv hundrede og tres års paveligt herredømme fra året 538 indtil 1798. De halvfjerds år var et symbol på de „syv tider“, ligesom de tre og et halvt år var et symbol på ørkenen på tolv hundrede og tres år. De halvfjerds år af Daniels fangenskab, som blev angivet af Jeremias, repræsenterede „fire hundrede og halvfems“ år.

Og Herren, deres fædres Gud, sendte til dem ved sine sendebud, idet han stod tidligt op og sendte dem; for han ynkedes over sit folk og over sin bolig. Men de spottede Guds sendebud

og foragtede hans ord og mishandlede hans profeter, indtil Herrens vrede steg op imod hans folk, så der ikke mere var lægedom. Derfor lod han kaldæernes konge komme over dem; han dræbte deres unge mænd med sværd i deres helligdoms hus og skånedes hverken ung mand eller jomfru, gammel eller den, der var bøjet af alderdom: han gav dem alle i hans hånd. Og alle karrene fra Guds hus, store og små, og skattene fra Herrens hus og skattene tilhørende kongen og hans fyrster, alt dette bragte han til Babylon. Og de opbrændte Guds hus og nedbrød Jerusalems mur og opbrændte alle dets paladser med ild og ødelagde alle dets kostbare kar. Og dem, der var undsluppet sværdet, førte han bort til Babylon; dér var de tjenere for ham og hans sønner indtil Perserrikets herredømme, for at Herrens ord ved Jeremias' mund skulle opfyldes, indtil landet havde nydt sine sabbater; så længe det lå øde, holdt det sabbat, indtil halvfjerds år var fuldbyrdet. Men i Perserkongen Kyros' første regeringsår, for at Herrens ord, talt ved Jeremias' mund, skulle fuldbyrdes, vakte Herren Perserkongen Kyros' ånd, så han lod udråbe gennem hele sit rige og også kundgjorde det skriftligt, idet han sagde: Så siger Kyros, konge af Persien: Alle jordens riger har Herren, himmelens Gud, givet mig, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem iblandt jer hører til hele hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han drage derop. 2 Krønikebog 36:15–23.

De eneste to henvisninger i Bibelen til, at landet nød sine sabbater, står i forbindelse med spredningen af Guds folk og de halvfjerds års fangenskab, som repræsenterede et tidsrum, der ville give landet mulighed for at nyde sine sabbater. Det svarede til det antal sabbater, som jøderne ikke havde tilladt landet at nyde hvile i. At landet hvilede i halvfjerds år, repræsenterede det samlede antal år, hvori oprøret mod budet om at lade landet hvile var blevet fuldbyrdet. Simpel regning viser, at der i „fire hundrede og halvfems“ år med oprør ville være i alt halvfjerds år, hvor landet ikke havde hvilet.

Fire hundrede og halvfems år blev afskåret fra de to tusind tre hundrede år som en nådetid for jøderne, og disse »fire hundrede og halvfems« år har en direkte forbindelse med adspredelsen i »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve.

„chazon“-synet om nedtrampningen og „march“-synet om tilsynekomsten ved afslutningen af to tusind tre hundrede år er forskellige fra hinanden, men de har en direkte forbindelse. Ligesom Daniel skal Guds folk ret dele de to syner, samtidig med at de erkender deres indbyrdes forbindelse. De halvfjerds års fangenskab, som førte til de tre dekretter, der tillod jøderne at vende tilbage og genopbygge Jerusalem, repræsenterede „fire hundrede og halvfems“ års oprør fra jødernes side imod pagten om at lade landet hvile.

Da det tredje dekret fastslog deres mulighed for at vende tilbage og genopbygge, fik de „fire hundrede og halvfems“ års prøvetid, idet de blev prøvet i den samme tidsperiode, hvori deres ulydighed førte til Jerusalems ødelæggelse og deres adspredelse. Ved afslutningen af de anden „fire hundrede og halvfems år“ ville deres ulydighed atter medføre Jerusalems ødelæggelse og deres adspredelse blandt hedningerne.

Spredningen under de halvfjerds års fangenskab blev forudgået af „fire hundrede og halvfems“ års oprør, og derefter blev dette halvfjerdsårige fangenskab efterfulgt af endnu „fire hundrede og halvfems år“ med yderligere oprør.

Den første periode på »fire hundrede og halvfems« år, som førte til de halvfjerds år, hvor landet hvilede, var nået til sin afslutning med Jerusalems ødelæggelse. Ved afslutningen af de »fire hundrede og halvfems« år, som var afskåret fra de to tusind tre hundrede år, blev Jerusalem atter ødelagt, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Det halvfjerdsårige fangenskab for det bogstavelige Israel i det bogstavelige Babylon var et symbol på adspredelsen i „syv tider“, og Søster White identificerer, at de halvfjerds års fangenskab for det bogstavelige Israel i det bogstavelige Babylon var et forbillede på de tusind to hundrede og tres års fangenskab for det åndelige Israel i det åndelige Babylon.

„Guds menighed på jorden var i sandhed i fangenskab under denne lange periode med ubarmhjertig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under eksilets tid.“ Prophets and Kings, 714.

De tolv hundrede og tres år fra året 538 til 1798 var et forbillede på de „syv tider“. Ved afslutningen af de halvfjerds år vendte jøderne tilbage for at genoprette og genopbygge Jerusalem. Deres tilbagevenden under de tre dekreter markerede begyndelsen (457 f.Kr.) på de treogtyvehundrede år i „march“-synet, som førte til Kristi fremtræden i Det Allerhelligste den 22. oktober 1844. De tre dekreter markerede begyndelsen på den profetiske periode, og alle tre dekreter var nødvendige for at indlede den profetiske periode, skønt de begyndte at vende tilbage og genopbygge med Kyros' første dekret.

„I Ezra's syvende kapitel findes dekretet. Vers 12-26. I sin mest fuldstændige form blev det udstedt af Artaxerxes, Persiens konge, 457 f.Kr. Men i Ezra 6,14 siges det, at Herrens hus i Jerusalem blev bygget 'efter befaling ['dekret,' marginen] fra Kyros og Darius og Artaxerxes, Persiens konge.' Disse tre konger førte ved at indlede, stadfæste på ny og fuldende dekretet dette til den fuldkommenhed, som profetien krævede for at markere begyndelsen på de 2300 år. Når man tager 457 f.Kr., tidspunktet da dekretet blev fuldendt, som datoen for befalingen, sås det, at enhver bestemmelse i profetien angående de halvfjerds uger var blevet opfyldt.“ The Great Controversy, 326.

Fra 1798 indtil 1844 trådte de tre engle i Åbenbaringen ind i den profetiske historie, og ligesom de tre dekreter markerede begyndelsen på profetien om de to tusind tre hundrede år, markerede disse tre engle profetiens afslutning. Den profetiske periode endte med den tredje engels ankomst, ligesom den var begyndt med det tredje dekrets ankomst, for Jesus identificerer altid enden på en ting med begyndelsen på en ting.

Jøderne begyndte at vende tilbage under det første dekret, og i historien om det andet dekret fuldførte de templet. Den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, og før den dato havde milleritterne fuldført det åndelige tempel, som de var draget ud af det åndelige Babylon for at genopbygge. Det skulle fuldendes, for den 22. oktober 1844 skulle pagtens budbringer pludselig komme til sit tempel. Dette tempel var milleritterfolket, som indgik pagt den 22. oktober 1844, og som Peter identificerer som et tempel.

I også, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Det Milleritiske tempel blev bygget fra 1798 til 1844, hvilket er seksogfyrre år, eller profetisk tre dage, for Kristus fastslog, at det tager tre dage at rejse et tempel op.

Og jødernes påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. Og han fandt i templet dem, som solgte okser og får og duer, og vekselerne siddende dér. Og da han havde lavet en svøbe af små reb, drev han dem alle ud af templet, både fårene og okserne; og han udøste vekselerens penge og væltede bordene om. Og han sagde til dem, som solgte duer: Tag dette bort herfra; gør ikke min Faders hus til et handelshus. Og hans disciple kom i hu, at der var skrevet: Nidkærheden for dit hus har fortæret mig. Da svarede jøderne og sagde til ham: Hvad for et tegn viser du os, siden du gør disse ting? Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde jøderne: Seks og fyrre år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det op på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Johannes 2:13–21.

Søster White fastslår, at da pagtens sendebud pludselig kom til sit tempel, sådan som det fremstilles i Malakias' bog, blev forudsigelsen opfyldt, da Kristus rensede templet, sådan som netop påvist i afsnittet fra Johannes.

„Ved at rense templet for verdens købere og sælgere kundgjorde Jesus sin mission: at rense hjertet for syndens besmittelse — for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. ‘Se, jeg sender min engel, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I glæder jer over; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde den dag, når han kommer? og hvem kan blive stående, når han åbenbarer sig? For han er som smelterens ild og som tvættersens lud. Og han skal sidde og smelte og rense sølvet; han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et retfærdigt offer for Herren. Malakias 3:1–3.’ The Desire of Ages, 161.

Templet i Johannes, kapitel to, tog seksogfyrre år at bygge, og Jesus sagde, at Han ville oprejse det ødelagte tempel på tre dage. 1798 til 1844 er seksogfyrre år, og det identificerer de tre engles (dages) ankomst i Åbenbaringen fjorten, som var blevet forbilledligt fremstillet ved de tre dekreter, der indledte den to tusind tre hundrede år lange profeti. De seksogfyrre år er den periode, hvori Kristus oprejste det milleritiske tempel, for forud for den tid var den åndelige helligdom og det åndelige Israel blevet nedtrådt af det åndelige Babylon.

Da Kristus rensede templet ved påsken i begyndelsen af sin tjeneste, opfyldte Han profetien om Pagtens Engel, som pludselig kommer til sit tempel, således som den er fremstillet hos Malakias. Den 22. oktober 1844 kom Kristus pludselig til sit tempel, og det havde taget Ham seksogfyrre år at oprejse sit nedbrudte tempel.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerseligste til renselsen af helligdommen, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som fremstillet i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, beskrevet af Kristus i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Den første harme endte i 1798, og afslutningen på den sidste harme var 1844. Begyndelsen af den seksogfyrreårige periode, hvor Kristus oprejste det milleritiske tempel, illustrerede enden, for både begyndelsen og afslutningen var kendetegnet ved afslutningen på Guds harme mod sit folk, for Jesus identificerer altid enden på en ting med begyndelsen på en ting.

Vi vil fortsætte vor undersøgelse af Gabriels undervisning til Daniel i den næste artikel.

“Johannes’ Åbenbaring må åbnes for folket. Mange er blevet undervist i, at den er en forseglet bog, men den er kun forseglet for dem, der forkaster sandhed og lys. De sandheder, den indeholder, må forkyndes, for at mennesker kan få anledning til at forberede sig på de begivenheder, som så snart skal finde sted. Den tredje engels budskab må fremstilles som det eneste håb om frelse for en fortabt verden.

„De sidste dages farer er over os, og i vort arbejde skal vi advare folket om den fare, de befinder sig i. Lad ikke de højtidelige scener, som profetien har åbenbaret snart vil finde sted, forblive uberørte. Vi er Guds budbringere, og vi har ingen tid at spille. De, som vil være medarbejdere med vor Herre Jesus Kristus, vil vise en dyb interesse for de sandheder, der findes i denne bog. Med pen og røst vil de stræbe efter at gøre de vidunderlige ting klare, som Kristus kom fra himlen for at åbenbare.“ Signs of the Times, 4. juli 1906.